31996L0093

L 13/28 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 16.1.1997

DYREKTYWA RADY 96/93/WE

z dnia 17 grudnia 1996 r.

w sprawie certyfikacji zwierząt i produktów zwierzęcych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnej w handlu wewnątrz Wspólnoty, mającej na celu utworzenie rynku wewnętrznego ([3]), oraz dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnej i zootechnicznej stosowanej w handlu wewnątrz Wspólnoty niektórych zwierząt żywych i produktów zwierzęcych i mającej na celu na utworzenie rynku wewnętrznego ([4]), nakładają na Państwo Członkowskie, w którym ma miejsce produkcja lub wysyłka tych produktów, odpowiedzialność za zapewnienie, by kontrola weterynaryjna i, tam gdzie jest to właściwe, certyfikacja tych produktów, były przeprowadzane w sposób właściwy;

dla zapewnienia niezakłóconego funkcjonowania rynku wewnętrznego żywych zwierząt i produktów zwierzęcych Państwa Członkowskie powinny móc całkowicie polegać na rzetelności certyfikacji dokonywanej w miejscu, w którym ma miejsce produkcja i wysyłka;

cel ten nie może zostać osiągnięty indywidualnie przez Państwa Członkowskie; dlatego też należy przyjąć wspólne zasady w kwestii zobowiązań ciążących na właściwych władzach i przedstawicielach organów certyfikujących żywe zwierzęta i produkty zwierzęce, zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty;

jest rzeczą właściwą zapewnienie, by zasady i przepisy stosowane przez przedstawicieli organów certyfikujących państw trzecich przewidywały gwarancje co najmniej równoważne z tymi, które ustanawia się w niniejszej dyrektywie;

muszą zostać przedsięwzięte skuteczne środki dla zapobieżenia przypadkom wprowadzającej w błąd i oszukańczej certyfikacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady, których należy przestrzegać przy wystawianiu świadectw wymaganych przez ustawodawstwo dotyczące weterynarii.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszej dyrektywy:

„ustawodawstwo weterynaryjne" oznacza ustawodawstwo wymienione w załączniku A do dyrektywy 89/662/EWG oraz w załączniku A i B do dyrektywy 90/425/EWG;

„przedstawiciel organu certyfikującego" oznacza urzędowego lekarza weterynarii lub – w przypadkach przewidzianych w ustawodawstwie weterynaryjnym – każdą inną osobę upoważnioną przez właściwy organ władzy do podpisywania świadectw wymaganych przez niniejszą dyrektywę.

2. W uzupełnieniu definicji zwartych w ust. 1 stosowane będą, z potrzebnymi zmianami, art. 2 dyrektywy 89/662/EWG i dyrektywa 90/425/EWG.

Artykuł 3

1. Władze zapewnią, by przedstawiciele organu certyfikującego dysponowali zadowalającą wiedzą w zakresie ustawodawstwa weterynaryjnego dotyczącego produktów zwierzęcych podlegających certyfikacji, oraz by, generalnie rzecz biorąc, byli odpowiednio poinformowani o zasadach, jakich należy przestrzegać przy sporządzaniu i wystawianiu świadectw, a także – jeżeli jest to konieczne – o przedmiocie i zakresie ustaleń, testów i badań, jakich należy dokonywać przed wystawieniem świadectwa.

2. Przedstawiciele organu certyfikującego nie mogą potwierdzać danych, na temat których wiedzy nie zdobyli osobiście lub co do których nie są w stanie osobiście dokonać ustaleń.

3. Przedstawiciele organu certyfikującego nie mogą składać podpisu na świadectwach niewypełnionych lub wypełnionych w sposób niekompletny, ani na świadectwach dotyczących zwierząt żywych lub produktów, których nie przebadali, albo takich, które uniknęły ich kontroli. Jeżeli podpisanie świadectwa następuje na podstawie innego świadectwa lub atestu, przedstawiciel organu certyfikującego musi posiadać ten dokument przed złożeniem podpisu.

4. Żaden z przepisów niniejszego artykułu nie stwarza przeszkody dla potwierdzenia przez urzędowego lekarza weterynarii danych, które zostały:

a) ustalone na podstawie ust. 1–3 niniejszego artykułu przez inną osobę upoważnioną do tego przez właściwy organ władzy i działającą pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii, pod warunkiem że jest on (lub ona) w stanie dokonać weryfikacji dokładności danych; lub

([1]) Dz.U. C 373 z 29.12.1994, str. 16.
([2]) Dz.U. C 56 z 6.3.1995, str. 165.
([3]) Dz.U. L 395 z 30.12.1980, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).
([4]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 92/118/EWG.

b) pozyskane w ramach programów monitorowania przez odniesienie do oficjalnie uznanych programów zapewniania jakości lub poprzez system nadzoru epidemiologicznego,

jeżeli system ten został zatwierdzony zgodnie z ustawodawstwem weterynaryjnym.

5. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu mogą zostać przyjęte przy zachowaniu procedury ustanowionej w art. 7.

Artykuł 4

1. Właściwe władze podejmują wszelkie niezbędne kroki dla zapewnienia rzetelności systemu certyfikowania. W szczególności zapewnią, aby wyznaczeni przedstawiciele organów certyfikujących:

a) posiadali status, który zapewnia ich bezstronność, i nie byli bezpośrednio zawodowo zainteresowani zwierzętami i produktami podlegającymi certyfikacji lub gospodarstwami albo zakładami, z których pochodzą te zwierzęta;

b) byli w pełni świadomi znaczenia treści każdego świadectwa, jakie podpisują.

2. Zgodnie z ustawodawstwem Wspólnoty świadectwa są sporządzane co najmniej w języku zrozumiałym dla przedstawiciela organu certyfikującego oraz w jednym z oficjalnych języków kraju przeznaczenia, przewidzianym w ustawodawstwie Wspólnoty.

3. Każdy właściwy organ władzy musi być w stanie połączyć świadectwo z osobą przedstawiciela organu certyfikującego, który wystawił dokument, i zapewnić, by kopie wszystkich świadectw były przechowywane przez okres określony przez ten organ.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie stosują takie metody i środki kontroli, jakie są niezbędne dla zapobieżenia wystawianiu fałszywych lub wprowadzających w błąd świadectw oraz fałszowania lub używania świadectw mających uchodzić za wystawione zgodnie z ustawodawstwem weterynaryjnym.

2. Bez naruszania zasad jakiegokolwiek postępowania prawnego lub zgodnego z nim trybu karania właściwe władze przeprowadzają dochodzenia lub kontrole i podejmują właściwe środki dla ukarania każdego przypadku fałszywej lub wprowadzającej w błąd certyfikacji, o którym zostaną powiadomione. Środki takie mogą uwzględniać okresowe zawieszenie w czynnościach przedstawicieli organów certyfikujących do czasu zakończenia dochodzenia.

W szczególności jeżeli w trakcie kontroli zostanie stwierdzone, że:

a) przedstawiciel organu certyfikującego świadomie wystawił fałszywy świadectwo, właściwy organ władzy podejmie wszelkie niezbędne kroki dla zapewnienia, jeżeli jest to możliwe, by dana osoba nie mogła ponownie popełnić nadużycia;

b) jakaś osoba lub przedsiębiorstwo dopuściły się oszustwa przy użyciu urzędowego świadectwa lub dokonały zmian w jego treści, właściwa władza podejmie wszelkie niezbędne działania dla zapewnienia, na tyle, na ile jest to możliwe, by osoba ta lub przedsiębiorstwo nie mogły ponownie popełnić nadużycia. Środki takie mogą uwzględniać późniejszą odmowę wystawienia świadectwa dla danej osoby lub przedsiębiorstwa.

Artykuł 6

W kontekście inspekcji przewidywanych przez przepisy weterynaryjne Wspólnoty i audytów przeprowadzanych zgodnie z porozumieniami pomiędzy Wspólnotą i państwami trzecimi w sprawie równoważności świadectw Komisja zapewni, by reguły i zasady stosowane przez przedstawicieli organów certyfikujących państw trzecich gwarantowały zachowanie wymogów co najmniej równoważnych z tymi, które ustanawia niniejsza dyrektywa.

Jeżeli z rezultatów tych inspekcji i/lub audytów, albo też z kontroli przewidzianych w dyrektywach 90/675/EWG i 91/496/EWG wynika, że przedstawiciele organów certyfikujących państw trzecich nie przestrzegają tych zasad, może zostać podjęta decyzja w kwestii dodatkowych gwarancji lub szczególnych wymagań, przy zachowaniu procedury przewidzianej w art. 7 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Tam, gdzie czyni się odniesienie do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony decyzją Rady 68/361/EWG [1], działa zgodnie z zasadami zawartymi w art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 8

Do dnia 31 grudnia 1998 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie z towarzyszącymi mu wnioskami w sprawie możliwości stosowania bezpiecznych metod elektronicznego przekazywania danych i certyfikacji.

W odniesieniu do tych wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1998 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

[1] Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywę.

Artykuł 10

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący